

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. I. Poßítne quis sibi vel alteri esse causa meritoria Prædestinationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

DISPUTATIO XLIII.

De causis Prædestinationis.

CAUSA nostra Prædestinationis efficiens est Deus, utpote qui nobis & gloriam vult, & media ad illam obtinendam confert. Sermo autem hic præcipuè est de causâ meritoria, quænam scilicet Prædestinationem nostram, vel de facto meritis sit, vel mereri possit. Quoad hoc verò perinde est, si de Prædestinatione objectivâ loquamur, ipsis videlicet bonis nobis præparatis, si de formali, voluntate scilicet Dei, quâ hæc bona nobis & beneficia parat; ut latius ostendi supra, Disp. 40. sect. 2. num. septimo.

Hic maxime loquimur de causâ meritoria

SECTIO PRIMA.

Positne quis sibi, vel alteri esse causa meritoria Prædestinationis.

I.
Nullus sibi esse potest causa meritoria totius prædestinationis.

Dico primò: Nullus potest sibi esse causa meritoria totius Prædestinationis. Ratio est: nam, ut Disput. præcedente, Sect. 3. dixi, nullus sibi mereri potest primam gratiam, seu vocationem; hæc enim si mereretur, id per opus merè naturale faceret, & puras naturæ vires, cum quicquid primam gratiam antecedit, nequeat esse ex gratiâ.

II.
Sicut nequis quis vitam naturalem primò producere physice, ita nec vitam supernaturalem merito.

Licet ergo, positâ primâ gratiâ & vocatione, possit quis, ut ibidem dixi, mereri diversas partes suæ prædestinationis, vel de condigno, vel de congruo, ut gratiam habitualem & illius augmentum, ac tandem gloriam; primam tamen gratiam, quæ est initium vitæ spiritualis seu supernaturalis, non magis mereri potest, quam vitam suam naturalem primò producere physice: sicut enim vita supponi debet ad omnem operationem vitalem, ita & gratia ad omnem meritoriam.

III.
Per que opera subsequenter possit, per que non possit quis mereri primam gratiam.

Dices: quidni mereri possit quis primam gratiam per opera eam sequentia? Contra: vel enim est sermo de operibus infusionem gratiæ solo tempore, vel etiam naturâ subsequentibus: si de primis, nil vetat aliquem per opera tempore subsequentia mereri sibi primam gratiam pro aliquo tempore antecedente, hodie exempli causâ pro aliquo instante anni præteriti, modò gratia per quam eam jam meretur, sit ab illâ independens: sic Christus gratiam meruit antiquis Patribus, ipsisque adeo primis parentibus, saltem reparatam. Unde & hoc modo mereri sibi quis potest vitam ipsam corporalem pro aliquo tempore præcedente, ut scilicet vixerit ante viginti annos, ita tamen ut vita hodierna ab illâ, quam meretur, non dependeat.

IV.
Operum primam gratiam naturâ subsequentibus, seu quæ ab illâ mediatè vel immediatè oriuntur per eandem seriem, non magis potest ullum opus, ex iis quæ hoc modo subsequuntur, illam primò dandam mereri, quam effectus physicus primò producere suam causam. Nam, ut jam sæpius dictum est, cum merita non moveant nisi ut existentia,

R.P. Comptoni Theol. Scholast. Tom. I.

vel saltem prævisa ut absolutè, in aliquâ temporis differentiâ exitura, si moveant Dei voluntatem ad vocationem simpliciter dandam, prius habere suam existentiam debent, quam prima gratia, seu vocatione existat; ergo ab illâ accipere existentiam suam nequeunt, ut per se videtur manifestum, & latius ostendi Disput. præcedente, sect. tertiâ.

Hinc S. Augustinus de Gratiâ & libero arbitrio, ex hoc fundamento, quòd scilicet principium meriti non possit cadere sub meritum, semper probat primam vocationem, quæ est principium omnis meriti in nobis, gratis dari debere, & sine meritis, & quamvis possit homo ei jam datæ cooperari, nullâ tamen ratione præstare posse ut vocetur. Quæ nihilominus probatio inefficax esset, si cum quis mereri possit per opera ipsam subsequenter, quæ ab illâ procedunt.

V.
Ostenditur ex S. Augustino primam gratiam non posse obtineri per merita eam subsequenter.

Hoc idem ostenditur ex Concilio Tridentino, Sess. 6. cap. 8. ubi probat ideo homines justificari gratis, quia nihil eorum, quæ justificationem præcedunt, justificationis gratiam promerentur; quæ tamen argumentatio nullam haberet vim, si aliquid, quod eam sequitur, possit illam mereri. Nemo itaque mereri sibi potest primam vocationem, & consequenter neque esse causa meritoria totius suæ prædestinationis.

VI.
Idem ulterius declaratur ex Concilio Tridentino.

Dico tamen secundò nullam apparere repugnantiam, quò minus possit quis alteri totam prædestinationem, saltem de congruo, mereri. Ratio est, nullum quippe ex eo sequitur incommòdum, eaque omnia, quæ ad probandum non posse quemquam sibi totam prædestinationem mereri allata sunt, hæc cessant; quamvis enim non possit sibi mereri primam vocationem, cum principium meriti cadere nequeat sub meritum, quid tamen vetat, quò minus eam mereatur alteri. Neque etiam excedit vires meriti puræ creaturæ, ut alteri de congruo mereatur primam gratiam, seu auxiliium supernaturale; imò, ut multi autumant, perseverantiam. Sic S. Stephani oratio, S. Pauli, lachrymæ S. Monicæ, Divi Augustini conversio nis causa fuit.

VII.
Potest quis alteri mereri, totam seriem prædestinationis.

Vires puræ creaturæ non excedit mereri alteri prædestinationem.